

Arrest

nr. 186 206 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige dochter X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij treedt op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind met Turkse nationaliteit, geboren op X in Seraing.

Met het oog op gezinshereniging vraagt de verzoekende partij op 15 oktober 2012 een visum lang verblijf aan voor haar minderjarige dochter.

Op 4 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Beperkingen:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 1, al. 1, 4e van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Het voorgelegde huurcontract bepaalt dat het gemeubelde appartement dat door de te vervoegen persoon wordt gehuurd, maximum door 3 personen mag bewoond worden.

Uit het attest van gezinssamenstelling, afgeleverd door de Stad Seraing op datum van 04/09/2012, blijkt echter dat er reeds 3 personen wonen, met name: S. I. (03/05/1974), S. A. (15/09/1989) en S. T. (19/09/2008).

Deze visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10. §1. al.1, 4° of 5° of 6°. of art 10bis, §2, naargelang het geval van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen - gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen vervoegen, te herbergen en ie voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd.

De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tot slot meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. de verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“In het kader van zijn bestreden beslissing, verwerpt de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag van een visum voor familiehereniging op basis van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980 door te laten gelden dat de vader van S. H, namelijk de Heer S. I. niet over voldoende logeerplaats beschikt.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op een schrijven van 4 september 2012 van het gemeentebestuur van Seraing dat gewag maakt van het feit dat de Heer S. I. op het aangeduide adres al woont met zijn echtgenote en een minderjarig kind.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met zo'n motivatie.

Inderdaad, het artikel 10 § 2 alinéa 2 van de wet van 15.12.1980 stelt : “De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek

Doch, in het kader van zijn aanvraag voor een visum, legt de Heer S. een huurovereenkomst voor een hoofdverblijf neer in goede vorm en die overeenstemt met de voorschriften van het Burgerlijk Wetboek.

Daarenboven kan men bij het lezen van deze huurovereenkomst vaststellen dat de betrokkene beschikt over een kamer en een salon.

Dat hij momenteel in dit appartement woont met zijn echtgenote en hun zoon T. die 4 jaar oud is.

Dat hij zijn dochter H. die 5 jaar oud is, wenst op te nemen.

Dat het gaat om nog jonge kinderen en niet om adolescenten die in dit appartement zullen moeten wonen.

Dat de plaatsgesteldheid verzoeker er niet kan van weerhouden om zijn dochter op te nemen, gezien haar jonge leeftijd.

Dat de beschouwingen geuit door de Dienst Vreemdelingenzaken louter subjectief zijn en op geen enkel objectief element zijn gebaseerd.

Inderdaad, het enige bewijs dat de Dienst Vreemdelingenzaken inroept is de gezinssamenstelling van verzoeker afgeleverd door het gemeentebestuur van Seraing.

*Er wordt over geen enkel politieonderzoek gesproken dat zou zijn uitgevoerd op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat tot het besluit zou komen dat het logement van verzoeker klein zou zijn en niet zou beantwoorden aan de vereisten van het artikel 10§4 van de wet van 15.12.1980.
Dat zo'n onderzoek gemakkelijk kan worden gerealiseerd.*

Aldus is een beslissing gebaseerd op eenvoudige veronderstellingen in geen geval afdoende gemotiveerd.

Deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet dus worden vernietigd."

2.1.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de voornoemde wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite worden weergegeven die tot deze beslissing hebben geleid. Zo geeft de beslissing aan te zijn genomen op grond van artikel 10, §1, alinea 1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en steunt deze op de vaststellingen dat, gelet op de door verzoekende partij ter staving van haar visumaanvraag voorgelegde stukken, niet blijkt dat is voldaan aan de in deze wetsbepaling vervatte voorwaarden voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden daar de referentiepersoon niet over een behoorlijke huisvesting beschikt. Uit het huurcontract dat voorgelegd wordt blijkt dat de woning door drie personen mag bewoond worden en dat er heden aldaar reeds drie personen wonen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

In de mate dat verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van haar aanvraag door het bestuur, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij vroeg een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden als kind van een in België legaal verblijvende vreemdeling en dit op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede en derde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, na de inwerkingtreding van de huidige bepaling, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.

§ 4

Paragraaf 1, eerste lid, 1° en 4° tot 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...].”

Uit voormelde bepaling blijkt dat de referentiepersoon onder meer over een behoorlijke huisvesting dient te beschikken die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats, zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Het begrip “*behoorlijke huisvesting*” vindt zijn grondslag in artikel 23 van de Belgische Grondwet. Zo wordt hierin onder meer bepaald:

“Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

[...]

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

[...].”

Artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt verder:

“Staat van het gehuurde goed.

§ 1. Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.;

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt.

De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid.

De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.

Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan.

§ 2. Met toepassing van de artikelen 1720, 1754 en 1755 van het Burgerlijk Wetboek op de huurovereenkomsten geregeld door deze afdeling, is de verhuurder verplicht tot alle herstellingen, andere dan de huurherstellingen. Deze herstellingen andere dan de huurherstellingen kunnen door de Koning worden gedefinieerd, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Deze bepalingen hebben een dwingend karakter en zullen uitwerking hebben voor de huurovereenkomsten die ondertekend worden na de inwerkingtreding van dit artikel.”

Artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 juli 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan ten minste moet zijn voldaan wil een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats in overeenstemming zijn met de elementaire vereisten inzake veiligheid, gezondheid en woonbaarheid (BS 21 augustus 1997) stelt in dit verband onder meer:

“De oppervlakte en het volume van de woning moeten voldoende ruim zijn om er te koken, te wonen en te slapen. [...]”

Het kwam aldus aan de verzoekende partij toe het bewijs voor te leggen dat de referentiepersoon in België beschikt over een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. In dit verband geldt onder meer dat de oppervlakte en het volume van de woning voldoende ruim moeten zijn om er te koken, te wonen en te slapen.

In casu oordeelde de verwerende partij dat dit bewijs niet is geleverd, nu een huurovereenkomst werd voorgelegd die expliciet vermeldt dat het pand door maximum drie personen mag worden bewoond en dat er heden reeds drie personen aldaar wonen.

De verzoekende partij stelt dat hierbij geen rekening is gehouden met het feit dat het om een kind gaat en dat de referentiepersoon in het appartement woont met zijn echtgenote en ander kind die 4 jaar oud is. Dit is evenwel geen argument dat van aard is voormeld weigeringsmotief te weerleggen of te ontkrachten. Hiermee toont de verzoekende partij immers niet aan dat de huisvesting van de referentiepersoon wel degelijk is te beschouwen als zijnde een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. Des te meer omdat het appartement slechts over één kamer beschikt en ze heden daar al met twee personen en een kind wonen. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat het bestuur bij zijn beoordeling is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of niet alle pertinente gegevens in rekening heeft gebracht en evenmin dat het bestuur op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op kennelijk onredelijke of onwettige wijze zou hebben gehandeld door te besluiten dat niet blijkt dat er sprake is van een behoorlijke huisvesting in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Indien de verzoekende partij meende dat gelet op de clausule van de huurovereenkomst het appartement toch geschikt was om twee kinderen en twee volwassenen te huisvesten en de verhuurder hiermee instemde, dan had de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing hiervan een bewijs moeten bijbrengen.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen politieonderzoek gebeurd is, wijst de Raad erop dat er geen wettelijke bepaling de verwerende partij verplicht een politieonderzoek uit te voeren. Daarenboven bevat het administratief dossier een verslag van samenwonen van 26 april 2012 waaruit blijkt dat het appartement als volgt beschreven wordt: *“1 chambre, 1 cuisine, 1sdb, 1 piece salon sejour.”*

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS